

Lagt
til rættis:
Oddbjörg
Poulsen

Vilsti seyðurin

Jesus segði einaferð eina sögu um eitt vilst lamb.

Ein hirði hevði 100 seyðir. Hirðin plagði at telja seyðir sínar, tá tað leið móti kvøldi. Men nú einaferð, nú manglar ein seyður.

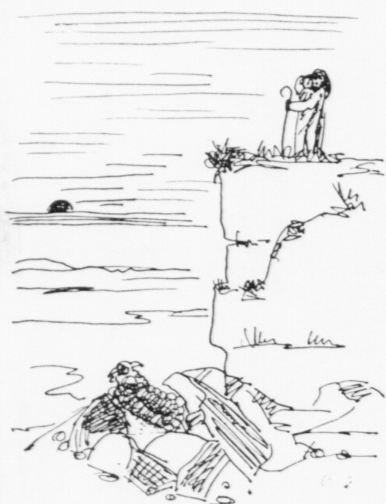
Hirðin leitaði uppi í fjøllunum og niðri í dølunum, men tað gongur long tíð, áðrenn hann finnur seyðin.

Seyðurin stóð fastur millum tveir klettur.

Seyðurin vildi so fegin sleppa burtur frá hinum lombunum, hann vildi royna grasið heilt... heilt har yviri.

Men um seyðurin ikki er har sum hirðin vil, tá er altíð vandi á ferð.

Men nú fann hirðin hann, og tók henda kedda seyðin upp á sínar sterku herðar.

Hetta er ein mynd til okkum, um, at tað er best at vera nær hjá Jesusi, sum er okkara hirði. Hann veit best. Og um vit loyva Honum at leiða og hjálpa okkum, so verða vit sjálvi glað, og vit gleða Hann.

Sig við Jesu í dag: Jesu, eg veit at Tú veitst best hvat er best fyri meg. Takk, at Tú ert min Hirði, og at eg trygt kann fylgja Tær.

Mammu okkara Sannu Hartmann Jensen til áminningar

Nú tíðin er frálíðin síðani mamma okkara bráðliga doyði, og legði eftir sær eitt tómrum, ið torført er at fylla út, kunnu vit nú sera okkum niður, og við stør- um takksemi minnst tey stóru og ríku minni, vit hava um mammu okkara.

Fyri hvønn dag, sum rennur, koma minnini meira og meira klárt fram fyri okkum, hvussu nógv okkum varð givið.

Heimið á VALINUM var eitt gott og trygt heim, mamma var altíð har, hon fjálgaði um okkum, vit vóru altíð trygg, høvdu vit nakrar trupulleikar so var bara at fara til mammu. Saknurin er doyvdur nakað, soleiðis er lívsins gongd, men hann vil ongantið verða heilt burtur, hann vil altíð verða har. Saknurin um eina góða mammu, og ikki at gloyma eina góða ommu.

Men er saknurin hjá okkum stórur, so er hann ikki minni hjá pápa. Tey vóru so nær knýtt hvørt at øðrum, pápi var alt samlív teirra ein virkin útróðrarmaður, tað var hansara lívsstarv, men uttan mun til nær hann fór ella kom aftur av útróðri, so var mamma altíð har, hon stóð honum undir lið, og vísti eitt fyrmyndarligt samstarv.

Vit hava havt eitt gott heim og við takksemi vilja vit minnst mammu okkara og við hennar anda vilja vit gera einsemi hjá pápa innihaldsríkt, við at vitja og fjálga um pápa og heimið í Valinum.

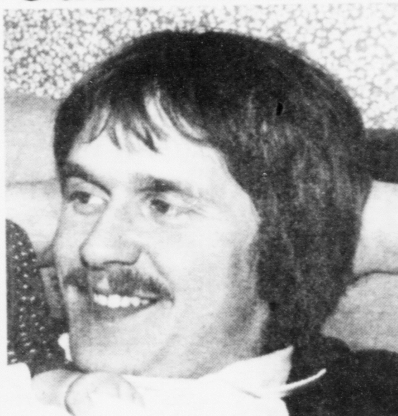
Tað vildi verið ynski hennara, og vit fara at fjálga um minnini við sama hjartalumi, sum hon hevði fyri okkum og øllum, ið stóðu henni nær, um vit gera tað, so vilja minnini ongantið kámost burtur.

Góða mamma, takk fyri tað tú var fyri okkum, og fyri tað tú legði eftir teg.

Hvíl í friði.

Ruth - Elisabeth og Sonja

Minnisrit um Odd Simonsen

Stutt undan adventini andaðist Oddur Simonsen, bert triátítt ára gamal. Hóast Oddur var álvars- liga merktur av teirri sjúku, sum seinasta heyst hevði fingið fastatøkur á honum, kom tað sum ein dyggur hvøkkur, tá deyðsboðini bórúst 21. nov.

At tað aftur longu nú, bara gott fimm ár eftir at okkara góði vinur og starvsfelagi, Jógvan Greger- sen, eins og Oddur mátti lúta fyri eini líknandi hervuligari sjúku bara triátítt ára gamal, tykist ófatuligt fyri okkum allar.

Tað kennist so meiningsleyst, at fólk í besta blóma so bráðliga verða tikin úr teirra lívsleið. Hetta á- sanna vit, sum dagliga starvaðust saman við Oddi, og kendu hansara lætta lyndi og ta positivu ávirkan, hansara meðferð hevði á tað arbeiðspláss, sum vit allir vóru felags um.

Oddur hevði seinastu trý árin starvast sum lærari á Tekniska Skúlanum í Havn. Hansara serliga eyð- kenni var tað hjálpssemi, ið hann sýndi móttvegis sínum næmingum og starvsfeløgum. Hann var sera beinasamur at heita á, var ongantið í frið. Hann tókst altíð við eitthvørt. Tað, at hann var so beinasamur at heita á, var í veruleikanum bert eitt eyðkenni fyri hansara verumáta, tað at vera ærligur í verki.

Ongin óraði, at nakað álvarsligt var áfatt við Oddi, tá vit skiltust undan summarfrítíðini í fjør. Tað kom tí sum ein kaldur gjóstur, tá vit frættu stutt eftir Ólavssøku, at hann var innlagdur við álvarsligari sjúku.

Men allarringastugu tit Wivi og børnini hava kent tað, tá maður og pápi so bráðliga varð tikin frá tykkum. Vit vita øll, at Oddur hevði umsoorgan fyri sínum, og at hann arbeiddi trúliga til tess at tryggja teimum tey bestu korini. Hetta var hansara lívs- setningur, ein setningur, sum lýsir eina hugsjón, har næstrakleikin er tað berandi í lívinum.

Sváður er missurin, men vit gleðast um tey árin, vit høvdu høvi at samstarva við Oddi.

Við hesum fátæku orðum lýsa vit frið yvir minnið um Odd Simonsen.

Starvsfelagarnir

Lesarabrøv

Áheitan á foreldur í Vági

Nú føstulávntsmánakvøld nærkast og grýludansur tí verður, vil eisini eg heita á foreldur at (stórum) smádreing- um í Vági og fólk í heila tíkið um at gera sitt til at forða fyri at syrgiligi endin á dansinum seinasta ár ikki endurtekur seg.

Onkur hevur eisini gjørt vart við seg í Dimmalætting 18. febr., og vil eg takka viðkom-

andi fyri tað. Tó er eitt, eg ikki kann taka undir við, og tað er, at farast skal við slíkum fólk, sum tey sjálvi fara við øðrum. Her eru eg og nevndi bræ- skrivari ikki samdir. Min meining er, at einasti háttur at koma hugsjónum og rørs- lum av slagnum til lívs, er at tosa og tosa við tey og aftur tosa. Tí er tað í hesum føri serliga foreldr-

ini, sumugu taka ábyrgdina. Smábørnini skilja jú ikki altíð, hvat tað er tey gera, og tey kunnu lættliga verða sær sjálv- um og øðrum at skaða, verður ikki ansað eftir.

Tað er tó við vón um, at smá- dreingirnir av sær sjálvum eru vaknaðir, at hesar reglur verða skrivaðar, við vón um, at teir sjálvir duga at siggja vandan

við teirra atburði fyri einum ári síðan. Men um foreldrini eru tey ringastu at øsa veiku sál- imar, so spyrst einki gott burtúr.

Fólk plaga at gleða seg mest til dansin, tá onkur serligur dagur er, men skal tað í fram- tíðini vera so, at fólk ikki tora í dans av ótta fyri at verða álopin av trøllvaksum smádreing-

um, ið ikki sleppa av við sínar aggressjónir uttan at traska onnur, mugu útróttarfeløgini finna sær aðrar hættir at fígga sitt virksema.

Ein áheitan á smádreingir- nar sjálvar: Nýtið tykra hug- flog, tá tykur lata tykkum í at fara í grýludans, og latið so ófrættakendu hvítu kjóla. nar samla dust. Tí tykur mugu ikki halda, at tað er av tilvild, at eisini ein hetta er til kjólan; høvdið má fjalast, tí Ku-Klux- Klan-limirnir tora ikki alment at vísa seg sum limir í KKK.

Føroyar eru í stórar búskap-

arligari og ikki minst sosialari kreppu, men eitt er vist: Verða atgerðir frá Ku-Klux-Klan, Skinheads ella øðrum líknandi bólkum gerandiskostur, er samfelagið sokkið djúpari enn nakar nakrantíð hevur droymt um.

Og latið so allar suðringar í felag, eins og týskarar, rópa: Aldrin aftur!

Dansari?